

TEZAU LITURGIC
17 MARTIE
DIONISIE LACHEDEMONIUL

PARACLISUL
SF. CUVIOS
ALEXIE-OMUL
LUI DUMNEZEU
DE LA ROMA

ATENA, 2020

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Ποίημα Διονυσίου ιερομονάχου τοῦ Λακεδαιμονίου

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ ῬΜΒ΄ Ψαλμός. Τὸ Θεός
Κύριος καὶ τὰ ἐξῆς. Ἦχος Δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτευῶς.

Οἱ ἐπηρείαις τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ,
τῶν παθημάτων θλιβόμενοι, νῦν προσδραμόντες Ἄγιε
τῇ κάρᾳ τῇ σῆ κράζομεν Ἀλέξιε, σὲ θερμῶς
δυσωποῦντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, ἐκ φθορᾶς
καὶ θανάτου ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ ἰᾶσθαι
πάθη, καὶ σώζειν τοὺς κάμνοντας.

Δόξα... καὶ νῦν...

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου
λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων
κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ
ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους
σώζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός 50

Κανὼν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς. *Εν σοί, Θεοῦ ἄνθρωπε
εὐεκτεῖν ἔχω.*

Ὁδὴ α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἐπαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἀλέξιε, καὶ τρικυμῖαι παθῶν, ἁμαρτιῶν μου πάντοθεν συνέσχον με, καὶ μαστιγοῦσιν Ἄγιε, καὶ πικρῶς ὀδυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον· σῶσόν με λιταῖς ταῖς σαῖς δέομαι.

Νενοσηκυίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ὀδυνηρὰ πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου παντοίως βασανίζουσι καὶ στενάζω καὶ κράζω· Χριστοῦ θεράπων Ἀλέξιε, σπεῦσον ἀπολλύμενον σῶσόν με.

Σὲ ἀκεσώδυνον πηγὴν ἰάσεων ἀναδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τὸν Θεοῦ δοῦλον, Ἄγιε Ἀλέξιε, καθικετεύω, ῥῦσαι τῆς ψυχῆς καὶ σαρκός μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μάλωπας, ὅπως σὲ γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίου.

Ὁμολογοῦντες εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ ὑπερφυῶς σάρκα, καὶ ἀνάρχως λάμπαντος ἐκ τοῦ Πατρός, κηρύττομεν Θεοτόκον σε κόρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἴκετεῦων μὴ παύση τὸν ἀγαθὸν Ἄγιε, καὶ γλυκὸν Δεσπότην συγγνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῶν χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχεῖαν ἴασιν, ὅπως γεραίρω σε.

Θεαρέστως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσάγγελον πολιτείαν ἤνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος καὶ τὰς ἰάσεις μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἔκομίσω τοὺς πιστῶς προσιόντας σῶζων Ἀλέξιε.

Ἐν ᾧδαίς τε καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶν Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρω καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν ὀδυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φανῆναι, καθικετεύω σε.

Θεοτοκίου.

Ὁ πολλαῖς ἀμαρτίαις κατακρασθεῖς, ἄκραντε, τέτρωμαι ψυχὴν τε καὶ Σῶμα, τάλας καὶ βέβλημαι καθηλωμένος δεινῶς, ἀλλὰ τῇ σῇ προστασίᾳ, οἰκτιρμῶν ἢ ἄβυσσος, σῶσόν με, δέομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἰκέτας δὴ πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεπον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν καλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς. Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β' Πρεσβεία θερμή.

Τῇ κρήνῃ τῶν σῶν θαυμάτων νῦν, Ἀλέξιε, προστρέχω βοῶν, ὀδύνη συνεχόμενος. Τῆς σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρωσιν ἴασαι, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λιταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θείαν κάραν σου.

Ψδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἕγμους κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μου, τῆς ἐκ λάκκου, οἴμοι! καταβαίνουσιν ὁμοιωθεὶς ὥσπερ ὁ Δαβὶδ ψάλλει, καὶ συγγνώμην αἰτοῦμαι, ὥσπερ ἐξήμαρτον Θεῶ, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν τῆς σαρκός μου, σαῖς πρεσβείαις, τρισμάκαρ Ἀλέξιε.

Νάμα κρουνῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σοροῦ σου, Πάτερ μεγαλώνυμε, θαυματουργέ, βρύων ἀεννάως, φλογώσεις ψυχικὰς σώματος δροσίζει, καὶ πραῦνει, τῶν παθῶν τὰς ὀδύνας θεραπεύων, καὶ σώζων τοὺς κάμνοντας.

Ἄνωθεν σύ, ἄνθρωπος Θεοῦ, Ἀλέξιε, προσεκλήθης, ἀναγορευόμενος θεία φωνῇ νόσων ἰατρός, φερώνυμε Πάτερ, καὶ πρόσφορος ἀλεξίκακος πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσι· διὸ παρακαλῶ σε, πυρετοῦ καὶ ριγώσεως ῥῦσαί με.

Θλίψεις πολλαί, καὶ πλήρεις πόνων Ἀλέξιε, ὀδυνῶν τε σκῆνος, ὥσπερ κηρὸν τὸ ἐλεεινὸν λείψανον ζωῆς μου προσχῦσαι καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπᾶν ἀπειλοῦσαι. Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίου.

Ῥεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέστειλας Θεοτόκε, Λόγον σωματώσασα, τὸν ἐκ Πατρός, ὥσπερ ἐκ φωτὸς αἴγλη γεννηθέντα, καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον· διὸ σε ἱκετεύω, καλεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ῥδὴ ε' Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὡς πηγὴ παραδείσου τῆς Ἑδέμ ἐκβλύζουσα, πᾶτερ Ἀλέξιε, τῶν πολλῶν θαυμάτων ἢ δοθεῖσά σοι χάρις ἐκκέχυται· ποτίζουσα καρδίας καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰωμένη τὰς νόσους ἐκάστοτε.

Πᾶσα πείρα γηϊνης ἰατρείας ἄπρακτος ὅλως ἐξήλεγκται ἐν ἐμοί, καὶ κεῖμαι φεῦ τὰ λοιίσθια πνέων ὁ δείλαιος· ἀλλὰ σοὶ τῷ Σωτῆρι, ἐκ Θεοῦ διδομένῳ, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναί με.

Ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος, κράζω σοι· Ἐξελοῦμαι, Πάτερ, τῶν παμφάγων ὀδόντων Ἀλέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παρακείμενος ἀνορθώσας, καὶ παντοίως νοσοῦντας ῥυσάμενος.

Ἐνοικήσας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον Ἀλέξιε, ὡς εὐρών σε ὄντως ἐνδιαίτημα θεῖον ἀνέδειξε νόσων ἰατῆρα· ὃν κάμοι τῷ δυστήνῳ ἐξιλέωσον, Πάτερ, σωθῆναί με.

Θεοτοκίου.

Ἦμνος ἅπας ἠτᾶται, Δέσποινα παντάνασσα, μὴ ἐξικνούμενος σοῦ τὰ μεγαλεῖα διηγῆσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων γενεαὶ σε καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζουσι.

Ῥδὴ σι'. Τὴν δέησις ἐκχεῶ.

Ἐτάκησαν ὡς κηρός, τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἐμαράνθη πᾶσα σὰρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά

μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισεν Ἀλέξιε·
ἀλλ' ἐπιστάς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου με λύτρωσαι.

Κακώσεων τῶν ἐσμῶν Ἀλέξιε, καὶ πληθὺν τῶν
συμφορῶν καὶ βασάνων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν
μου, καὶ τὴν οἰκτρὰν μου ψυχὴν κατατρύχουσιν,
ἐξάλειψον, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν καὶ σωτήρα καὶ
πλάστην μου.

Τὰ φάρμακά ἐπ' ἐμὲ ἀνόνητα ἐξηλέγχθη, καὶ μηδὲν
ὠφελοῦντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ νόσος προβαίνει· διὸ
τῇ θείᾳ σου σκέπῃ προσέδραμον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς
εὐχαῖς, συμπαθέστατε ῥῶσιν παράσχου μοι.

Ἐπέχεε, ἐπ' ἐμὲ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν
πολλῶν σου θαυμάτων ὅσα Θεὸς σε δοξάζων δωρεῖται,
τοῖς προσιούσι δεικνὺς ἀλεξικάκον Ἀλέξιε, καὶ
πονηρᾶς ἐκ στρώμνης με κακώσεως ἔγειρον.

Θεοτοκίου.

Ἰώμενον τῶν ἀνθρώπων ἅπασαν κεκμηκυῖαν
παραβάσει τὴν φύσιν καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα,
τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα
ἐν σαρκί, Θεοτόκε Παρθένε Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἀλέξιε, σοὺς ἰκέτας, ὅτι
πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον
κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ
τὴν ἐμὴν καλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς
ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

*Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.
Ἦχος β' Προστασία τῶν χριστιανῶν.*

Τὴν σεπτὴν σου κάραν θησαυρὸν ἀλεξικάκον·
κεκτημένοι, σὲ πρέσβυν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα,
μὴ παρίδης σοὺς ἱκέτας ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ
τάχυνον ὡς συμπαθῆς, εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν
πιστῶς δεομένων σου· πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις καὶ
σπεῦσον εἰς θεραπείαν, ἐπικαμπτόμενος λιταῖς τῶν
τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Εἶτα. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου...

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις...

*Καὶ τοῦ Ὁσίου, Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος
ὁ Ἰησοῦς... ὃ λέγεται καὶ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων)*

Δόξα: Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

*Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ
ἀνόμημά μου. Ἦχος πλ. β'*

Μὴ με χειμαζόμενον ἐν ἀπορίαις παντοίαις, καὶ
κατατρυχόμενον ἀλγείναις ὀδύναις ψυχῆς καὶ
σώματος, σὺ στερήσης Ἄγιε, σῆς ἐπισκέψεως ἀλλ'
οἰκτεῖρας με τὸν δειλαιον, δέξαι τὴν δέησιν, ἣν ἀπὸ
καρδίας προσάγω σοι. Θεὸς γὰρ σε παράκλησιν καὶ
παραμυθίαν πιστοῖς παρέσχεν. Ὅθεν κατωδύνως
κραυγάζω σοι θεράπων τοῦ Χριστοῦ· Μὴ με παρίδης
τὸν ἄθλιον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασον.

Ψδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέφος τῶν θλίψεων πυκνόν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν κατακάμπει, καὶ πικρῶν ὀδυνῶν ἢ μάστιξ κατοικίζει τὸ σῶμά μου τὸ δύστηνον. Οἴκτειρόν με ῥῦσαι Πάτερ.

Ἔχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμάκαρ, θεραπείας κάμὲ ἀξίωσον, καὶ ῥῦσαι ἀμηχανίας, Ἄγιε, χαλεπῆς, ἐκδυσωπῶ σε.

Χεῖρά μοι ὄρεξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κατακειμένῳ καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὃ Πάτερ ἀντιλαβοῦ μου, σῶσόν με, φερωνύμως θεραπεύσας.

Ὠξεσαν, οἴμοι τῷ ἀθλίῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μῶλωπές μου, καὶ ἐλπίς μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς διάσωσον, ὃ θεράπον τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίου.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτῆρα καὶ Θεὸν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις αὐτόν μοι ἐξιλέωσας, τῷ πολλὰ ἡμαρτηκότι.

Ψδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ἰλεῶς μοι προβλέψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἰκετεύω, ὃ ἄνθρωπε Κυρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου, πρεσβείαις πρὸς τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Ὀδύνωμαι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων θνητῶν ἀπάσης ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ Θεοῦ

θεράπων Ἄγιε, πρόφθασόν με, σῶσον, ἔγειρον τῆς κλίνης, καὶ ῥῶσίν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κεῖται, Πάτερ, μεστόν, παρεῖταιί μοι τὰ μέλη, σάρκας, ὅσα, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκονται. Ἐλέησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἰκέτην, καὶ ἴασόν με τάχος.

Θεοτοκίου.

Ἵπερένδοξε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ κτίσεως ἀπάσης ἢ βασιλῆς, ἢ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὑμῶ σε μετ' Ἀγγέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

Ῥδὴ θ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Σωτήρὰ σε καμνόντων καὶ λυτρωτήν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς ἐδώρησατο, πάθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἄλγη παντοδαπά, ἰώμενον Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου· διὸ θερμῶς ὦ Πάτερ ἰκετεύω τῆς ψυχῆς τῆς σαρκός μου, τὰς βαρείας ὀδύνας θεράπευσον.

Ἰάσεων κρατῆρα ἀνελλιπῆ, τὴν τιμίαν σοι, κάραν, Ἀλέξιε πᾶσι πιστοῖς προύθηκεν ἢ χάρις ἢ ζωαρχικὴ, τοῦ παναγίου Πνεύματος, πάντας ἰωμένη τοὺς εὐλαβῶς αὐτὴν ἀσπαζομένους καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν σε προβαλλομένους μετὰ πίστεως.

Ὀχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τεμένει τῶν θείων χαρίτων σοι, προσπεφυγῶς, δέησιν ἐκ στόματος ῥυπαροῦ, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στεναγμούς, προσάγων,

ίκετεύω, Άλέξιε τρισμάκαρ, μή με παρίδης
ἀπολλύμενον.

Θεοτοκίου.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν αἰεὶ.
Σὲ δοξάζουσι, Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ
γενεαί. Σὲ οἱ πιστοὶ κατέχομεν, ἄγκυραν τῆς πίστεως
ἀσφαλῆ, Σὲ σκέπην, Σὲ λιμένα, Σὲ χαρὰν καὶ δόξαν,
Σαῖς πρεσβείαις σωθῆιμεν Δέσποτα.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ. Πρῶτον τὸ Ἄξιου ἐστίν, εἶτα τὰ
τροπάρια

Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαπρεπεῖ, καὶ ἐν ἐγκρατεῖα,
τηλαυγῇ τε καὶ φαινόν, λάμπαντα φωστῆρα, τὸν
ἄνθρωπον Κυρίου, Ἄλέξιον τὸν θεῖον πάντες
τιμῆσωμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς
κινδύνοις, λυτρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου,
ἡμῖν ἀναδειχθέντα, Ἄλέξιον τὸν θεῖον ὕμνοις
γεραίρομεν.

Φρίπτουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βροτῶν, καὶ Δαιμόνων
στίφη, δραπετεύοντα ἄφθονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι
δοθέντων χάρισμα τῶν, Ἄλέξιε τρισμάκαρ, τὴν
ἐπισκίασιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὴν πάντιμον
κάραν, Ἄλεξίου πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἀγία,
Πελοποννήσου Λαύρα, Θεὸς ἀπεθησαύρισε, πιστοῖς
ἴαμα.

Ἄγιε Ἀλέξιε, ἐκτενῶς πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων κάραν, ὡς ἔχων παρρήσιαν, σώζειν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Δεῦτε ἀσπασώμεθα οἱ πιστοί, τὴν πάντιμον κάραν, Ἀλεξίου καὶ πρὸς Θεόν, βοήσωμεν πόθῳ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, εὐχαῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, ἡμᾶς ἐλέησον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον. Ἦχος πλ. β'

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοὶ τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα...

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν, μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοκήσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας κάρας ψάλλομεν τὸ παρὸν τροπάριον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δέχου τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοὶ προσφευγόντων ἐν πίστει, καὶ δεομένων θερμῶς, Ἅγιε Ἀλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις, αὐτῶν ἐκπληρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σῶζων τοὺς ἰκέτας σου ταῖς πρὸς Θεὸν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἁγίαν σου κάραν κατασπαζομένους, ἀφθόνως τοῖς πιστοῖς πηγάζουσαν τὰ ἰάματα.

Καὶ ἀπόλυσις.

